

AKOS

AGENCIJA ZA KOMUNIKACIJSKA
OMREŽJA IN STORITVE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka: 38261-7/2018/172

Datum: 3. 5. 2021

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije na podlagi 220a. člena Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 109/2012, 110/2013, 40/2014-ZIN-B, 54/2014 - odl.US, 81/2015, 40/2017, 30/2019 - odl.US) in 219. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/2006-UPB2, 105/2006-ZUS-1, 126/2007, 65/2008, 8/2010, 82/2013 in 175/20 – ZIUOPDVE) v postopku reševanja medoperaterskega spora na predlog družbe A1 Slovenija, d.d., Šmartinska 134b, 1000 Ljubljana, ki jo zastopata predsednik uprave Dejan Turk in prokurist Milan Zaletel, njiju pa po pooblastilu [redacted] zoper družbo T-2, d.o.o., Verovškova ulica 64a, 1000 Ljubljana, ki jo zastopata poslovodja Jure Valjavec in prokurist Jurij Krč, njiju pa po pooblastilu [redacted], v zvezi z dostopom do obstoječe fizične infrastrukture in do stavbne fizične infrastrukture, izdaja naslednjo

DOPOLNILNO ODLOČBO

1. Družba T-2, d.o.o., je dolžna družbi A1 Slovenija, d.d., za potrebe izvedbe naročniškega priključka v vsakem posameznem stanovanju, dopustiti dostop do stavbne fizične infrastrukture v večstanovanjskih stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98, 124-126, v Ljubljani, na način, da:
 - a) na vsakem naslovu omogoči dostop do medetažnih prebojev, in sicer tako, da družbi A1 Slovenija, d.d.:
 - iz kleti v pritličje dovoli namestitev največ 24 optičnih kablov s premerom do 2 milimetra,
 - iz pritličja v vsa nadaljnja nadstropja dovoli namestitev največ 20 optičnih kablov s premerom do 2 milimetra.Ves ostali prostor v prebojih ostane na razpolago družbi T-2, d.o.o.,
 - b) na vsakem naslovu družbi A1 Slovenija, d.d., omogoči dostop do vertikalnih in horizontalnih PVC kanalov v skupnih prostorih stavbe, in sicer tako, da družba A1 Slovenija, d.d., vanje namesti največ 24 optičnih kablov s premerom do 2 milimetra, ki se morajo barvno ločiti od kablov družbe T-2, d.o.o. Vgrajene optične kable mora družba A1 Slovenija, d.d., povezati v snope.

2. Zahtevek družbe A1 Slovenija, d.d., da je družba T-2, d.o.o., dolžna dopustiti dostop do neuporabljenih optičnih vlaken, ki se nahajajo v prebojih, gibljivih ceveh in PVC kanalih na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126, v Ljubljani, SE ZAVRNE.
3. Cena dostopa do stavbne fizične infrastrukture iz 1. točke izreka te odločbe na vsakem naslovu znaša ██████████ EUR brez DDV na posamezno enoto (stanovanje), pri čemer je družba A1 Slovenija, d.d., dostop do stavbne fizične infrastrukture dolžna plačati za vse enote na posameznem naslovu ne glede na število realiziranih priključkov. Znesek je dolžna družbi T-2, d.o.o., plačati v enkratnem znesku pred pričetkom del.
4. Družba A1 Slovenija, d.d., je dolžna družbi T-2, d.o.o., povrniti stroške tega postopka v znesku 1.111,42 EUR v 15 dneh po vročitvi odločbe, po poteku tega roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi do dneva plačila.

Obrazložitev:

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljevanju: agencija) je 7. 12. 2018 prejela dopolnitev predloga za rešitev spora z dne 16. 11. 2018 s strani družbe A1 Slovenija d.d., Šmartinska 134b, 1000 Ljubljana (v nadaljevanju: A1 Slovenija), zoper družbo T-2, d.o.o., Verovškova ulica 64a, 1000 Ljubljana (v nadaljevanju: T-2), v zvezi z dostopom do obstoječe fizične infrastrukture in do stavbne fizične infrastrukture. A1 Slovenija je zahteval dostop do obstoječe fizične infrastrukture v lasti, uporabi ali upravljanju družbe T-2, in sicer od funkcijske lokacije Ljubljana (Koseze), Vodnikova cesta 235, 1000 Ljubljana, do stavb na naslovih Ulica bratov Učakar 4-6, 8-10, 12-14, 16-18, 20-22, 24-26, 30-32, 36-38, 40-42, 44-46, 48-50, 52-54, 56-58, 60-62, 64-66, 68-70, 72-74, 76-78, 80-82, 84-86, 88-90, 92-94, 96-98, 100-102, 104-106, 108-110, 112-114, 116-118, 120-122, 124-126, 128-130, 132-134 in 136-138, v Ljubljani. V nadaljevanju svojega zahtevka pa je A1 Slovenija zahteval tudi dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 v stavbah na navedenih naslovih in sicer od razdelilne točke do posameznih delov stavb (stanovanj). Agencija je skladno z 220.a členom Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 109/2012, 110/2013, 40/2014 - ZIN-B, 54/2014 - odl. US, 81/2015, 40/2017 in 30/2019 - odl. US; v nadaljevanju: ZEKom-1) uvedla postopek reševanja spora.

Glede zahtevka o dostopu do obstoječe fizične infrastrukture je agencija že odločila z delno odločbo št. 38261-7/2018/71 z dne 14. 11. 2019. Agencija je v delu zahtevka, ki se nanaša na dostop do stavbne fizične infrastrukture v lasti T-2 v stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 4-6, 8-10, 12-14, 16-18, 24-26, 32-34, 36-38, 40-42, 48-50, 52-54, 56-58, 60-62, 68-70, 72-74, 76-78, 80-82, 84-86, 88-90, 92-94, 100-102, 104-106, 108-110, 112-114, 116-118, 120-122, 128-130, 132-134, 136-138, dne 13. 3. 2020 izdala sklep o ustavitvi, saj je A1 Slovenija v svoji vlogi z dne 31. 1. 2020 utesnil svoj zahtevek (38261-7/2018/98). V ostalem delu, t. j. glede dostopa do fizične infrastrukture v stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126, je A1 Slovenija vztrajal

pri svojem zahtevku.

Za ugotovitev vseh relevantnih okoliščin glede zahtevka, ki se nanaša na dostop do stavbne fizične infrastrukture v lasti T-2, je bil dne 17. 1. 2020 izveden ogled predmetne stavbne fizične infrastrukture, na katerem sta se stranki na naroku strinjali, da je na naslovu Ulica bratov Učakar 10 tipsko stanje, ki kaže primer že zgrajene stavbne fizične infrastrukture A1 Slovenija. Prav tako sta se stranki strinjali, da situacija na naslovu Ulica Bratov Učakar 20 prikazuje primer, ko v stavbi ni infrastrukture A1 Slovenija. Kljub temu, da stavbe v naselju niso popolnoma enako opremljene s stavbno fizično infrastrukturo, sta bili stranki soglasni, da se navedena naslova vzmeta kot referenčni primer in da nadaljnji ogledi stavb niso potrebni. Agencija je strankama posredovala pisni odpravek zapisnika s prilogo, ki vsebuje fotografije dejanskega stanja ogledane stavbne fizične infrastrukture (dok. št. 38261-7/2018/85), na vsebino katerega stranki nista podali pripomb.

Dne 9. 7. 2020 se je nadaljevala ustna obravnava (zapisnik št. 38261-7/2018/112), na kateri se je A1 Slovenija zavezal, da bo glede na dotedanji potek postopka specificiral svoj zahtevek. V svoji vlogi z dne 10. 8. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/117) je zahtevek prilagodil do tedaj ugotovljenemu dejanskemu stanju, in sicer tako, da je na predmetnih naslovih zahteval dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 pod naslednjimi pogoji:

i) dostop do medetažnih prebojev z namestitvijo predlagateljevih optičnih kablov premera do 2 mm, po potrebi povezane v snope, do izpolnitve preostale kapacitete posameznega preboja, ki je najmanj:

$$y = \frac{d_{cevi}^2}{K^2} - x \cdot d_1$$

d_{cevi} = notranji premer cevi, preboja,

d_1 = zunanji premer obstoječega kabla v cevi, preboju,

d_2 = zunanji premer kablov za uvlečenje,

K = koeficient cevi,

x = število obstoječih kablov,

y = število preostalih kablov za uvlečenje (preostala kapaciteta)

(v nadaljevanju: formula),

ii) dostop do vertikalnih in horizontalnih PVC kinet (v nadaljevanju: kanalov), nameščenih na trasah od posamezne komunikacijske omarice nasprotnega udeleženca v kletih stanovanjskih stavb do posameznega stanovanja, vključno s preboji iz skupnih prostorov v posamezno stanovanje z namestitvijo predlagateljevih optičnih kablov premera do 2 mm, po potrebi povezane v snope do izpolnitve kapacitete posamezne PVC kinete ali preboja,

iii) dostop do neuporabljenih optičnih vlaken, ki se nahajajo v prebojih, gibljivih ceveh in PVC kanalih.

Poleg navedenega pa je zahteval tudi, da agencija odloči o ceni za dostop, za katero je predlagal, da bi naj znašala 20 EUR na priključek in naj se plača ob priključitvi posameznega naročnika.

Do spremenjenega zahtevka se je T-2 opredelil v osmi pripravljalni vlogi z dne 11. 9. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/126), ker je v bistvenem navedel, da bi v primeru ugoditve zahtevku A1 Slovenija le-ta tako v medetažnih prebojih kot tudi v vertikalnih in horizontalnih PVC kanalih zasedel celoto ostanka kapacitet in posledično zanj ne bi več ostalo prostora, kar zanj ni sprejemljivo. Formula, ki jo je navedel A1 Slovenija, po njegovem mnenju tudi ne more biti vedno uporabna, saj se nanaša na idealne razmere, v praksi pa kabli niso vedno ravni ampak ukrivljeni in izračun ni ustrezen. Vztrajal je tudi pri pogoju, da A1 Slovenija v njegove vertikalne in horizontalne kanale vstavi svoj podkanal, saj zgolj kabli, povezani v snope, ne zagotovijo ustreznega ločevanja kablov dveh operaterjev. Poleg tega bi, po mnenju T-2, v primeru, da se kabli zgolj povežejo v snope, dodajanje dodatnih kablov (z razvezavo snopa in ponovnim spajanjem) predstavljalo poseg v celotnem kanalu, kar po njegovem mnenju z vidika varnosti njegovih kablov ni primerno. Glede neuporabljenih optičnih vlaken je navedel, da jih ni mogoče dati v najem, saj so v omarici fuzijsko varjena. Opredelil se je tudi glede cene dostopa.

Agencija je v nadaljevanju pozvala A1 Slovenija, da dodatno pojasni svoj predlog določitve cene in da se opredeli do navedb T-2, kar je la-ta storil v vlogi z dne 22. 9. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/132). T-2 se je nato v deveti pripravljalni vlogi z dne 15. 10. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/143) opredelil do navedb A1 Slovenija in deloma popravil in spremenil svoje navedbe glede zaračunavanja cen za skupno uporabo. Predlagal je, da se cena oblikuje in zaračunava glede na število vseh stanovanj oz. poslovnih prostorov v posamezni stavbi, ter da mu predlagatelj plača enkratni znesek za skupno uporabo stavbne fizične infrastrukture za obdobje 5 let oz. za čas obratovanja komunikacijskega omrežja. Skupna cena najema temelji na stroških investicije (v nadaljevanju: vrednosti investicije) T-2 za postavitve stavbne fizične infrastrukture za posamezno stanovanje, povišana za WACC, pomnoženo s številom enot na posameznem naslovu. Nadalje je A1 Slovenija v vlogi z dne 5. 11. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/152) pojasnil, da se s načinom oblikovanja cene, kot ga je predlagal T-2, ne strinja in vztrajal pri svojem prvotnem predlogu (da plača zgolj za vsakega priključenega naročnika, ko ga priključi) in predlagal, da agencija izda delno odločbo glede dostopa in šele nato odloči tudi o ceni.

Agencija je dne 2. 12. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/154) T-2 pojasnila, da so preboji, ki so izvedeni iz skupnih prostorov v posamezna stanovanja, stvar dogovora med končnim uporabnikom in operaterjem in se praviloma izvedejo zgolj, če operater priključi končnega uporabnika na svoje omrežje. Predmetni preboji tako po mnenju agencije ne morejo biti predmet dostopa, posledično pa tudi strošek za izvedbo teh prebojev ne bi smel biti vključen v ceno za dostop do stavbne fizične infrastrukture. Agencija je posledično T-2 pozvala, da stroške prebojev, ki so izvedeni iz skupnih prostorov v posamezna stanovanja, izključi iz stroška investicije in temu primerno prilagodi predlagano ceno.

T-2 je v deseti pripravljalni vlogi z dne 17. 12. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/156) podal strinjanje z ugotovitvijo agencije glede prebojev v stanovanja, in navedel, da prilagoditev cene ni potrebna, ker ti preboji niso bili upoštevani v izračunu stroška investicije. Agencija ga je nato ponovno pozvala, da preveri, ali so v obračunu vključeni preboji med nadstropji ali pa tudi preboji v stanovanja. T-2 je

agenciji odgovoril dne 23. 12. 2020 (dokument št. 38261-7/2018/160), in v njem navedel, da je bilo v predloženem obračunu res vključeno več prebojev in da prebojev v stanovanja ne bo obračunal. Predložil je obračun gradbenih del za nov referenčni objekt, ki je bolj primerljiv situaciji na predmetnih naslovih, in na njegovi podlagi podal zadnjo predlagano ceno za dostop do njegove stavbne fizične infrastrukture [REDACTED] EUR brez DDV na posamezno stanovanje, kar skupno znaša [REDACTED] EUR brez DDV na posamezni naslov s 24 stanovanji).

Agencija je A1 Slovenija posredovala deseto pripravljano vlogo T-2 in ga seznanila, da je T-2 predlagal oblikovanje cene na način, da polovico vrednosti investicije, h kateri se prišteje WACC, prevzame predlagatelj, in glede na spremenjeno vrednost stroška investicije (preboji iz skupnih prostorov v stanovanja niso vključeni) predlagal nižjo ceno za dostop, in sicer [REDACTED] EUR brez DDV na posamezno stanovanje, kar skupno znaša [REDACTED] EUR brez DDV na posamezni naslov, na katerem je 24 stanovanj. Agencija je A1 Slovenija tudi pojasnila, da so v vrednosti investicije upoštevani stroški, ki jih je imel T-2 s pridobitvijo služnosti in soglasij, izdelavo projektne dokumentacije – projekt za izvedbo (PZI) in projekt izvedenih del (PID) ter strošek postavitve notranjih inštalacij (delo in material) – montaža in dobava cevi za preboje med etažami, montaža in dobava PVC kinet.

Glede elementov cene se je A1 Slovenija dodatno opredelil v svoji vlogi z dne 11. 1. 2021 (dokument št. 38261-7/20218/166), kjer navedel, da preboji v stanovanja niso predmet njegovega zahtevka, kar je po njegovem mnenju potrebno upoštevati pri določitvi cene, v katero prav tako ne sme biti vključeno kabliranje. Opredelil pa se je tudi do ostalih navedb glede cene in gospodarske neučinkovitosti. T-2 se je glede teh navedb dodatno opredelil v enajsti pripravljani vlogi z dne 29. 3. 2021 (dokument št. 38261-7/20218/170).

Agencija ugotavlja, da je dejansko stanje glede predmeta spora – tako glede dostopa do stavbne fizične infrastrukture in dostopa do neuporabljenih optičnih vlaken kot tudi glede cene za predmetni dostop na zgoraj navedenih naslovih Ulice bratov Učakar v Ljubljani – razčiščeno in je posledično izdala predmetno odločbo.

Agencija se na tem mestu še opredeljuje do navedb A1 Slovenija, da naj agencija najprej izda delno odločbo glede dostopa do stavbne fizične infrastrukture in šele nato odloči o ceni tega dostopa, saj da je pravična in primerna cena odvisna od pogojev dostopa, ki jih bo agencija določila v svoji odločbi. Posledično A1 Slovenija meni, da se o konkretnem znesku cene na enoto ne more izreči, saj ni seznanjen, v kakšnem obsegu in do katerih delov stavbne fizične infrastrukture mu bo dostop omogočen. Glede tega agencija pojasnjuje, da je bilo A1 Slovenija tekom postopka omogočeno, da se izjasni, kako sam predlaga oblikovanje cene za dostop kot tudi, da se opredeli do predlagane cene T-2, pri čemer je agencija tudi jasno navedla, kateri stroški so v ceni T-2 vključeni. A1 Slovenija je tako imel možnost izjaviti se, kakšna cena se njemu zdi primerna in tudi glede cene, ki jo je predlagal T-2, kar je v postopku tudi storil in to v štirih različnih vlogah (z dne 11. 8. 2020, 22. 9. 2020, 5. 11. 2020, 11. 1. 2021). Dejansko stanje je torej v celoti razjasnjeno, zato bo agencija s to odločbo odločila tudi o ceni dostopa do stavbne fizične infrastrukture T-2.

K 1. točki izreka:

V sporu je bilo treba odločiti o tem, ali se A1 Slovenija dovoli dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 v stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98, 124-126 v Ljubljani ter o morebitnih pogojih tega dostopa, saj se stranki postopka nista sami uspeli dogovoriti o dostopu in pogojih tega dostopa.

Uvodoma je treba pojasniti, da so predmetne večstanovanjske stavbe na zgoraj navedenih naslovih Ulica bratov Učakar grajene tako, da se v eni večstanovanjski stavbi nahajata dva vhoda, vsak s svojim naslovom, v vsakem vhodu pa se nahaja največ 24 posameznih delov (t. j. stanovanj oziroma enot). Iz vpogleda v Portal prostor Geodetske uprave Republike Slovenije namreč izhaja, da ima ena večstanovanjska stavba z enim ID dva različna naslova (npr. Ul. bratov Učakar 20-22). Za potrebe te odločbe se zato kot enota, za katero se presoja, ali se dovoli dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2, upošteva posamezni vhod s posameznim naslovom (t. j. z eno hišno številko) in ne celotna stavba. Odločba se torej nanaša na posamezen naslov – to primeroma pomeni posebej za Ul. Bratov Učakar 20 in posebej za Ul. bratov Učakar 22, čeprav so stanovanja znotraj večstanovanjske stavbe, ki ima isti ID in torej šteje za eno stavbo.

Pravno podlago za odločitev v predmetni zadevi daje ZEKom-1.

V skladu s prvim odstavkom 91.a člena ZEKom-1 ima operater omrežja pravico do dostopa do stavbne fizične infrastrukture zaradi postavitve elektronskega komunikacijskega omrežja, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo. V skladu z drugim odstavkom citiranega člena imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture (v konkretnem primeru je to T-2) na upravičeno prošnjo operaterja omrežja omogočijo dostop do razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno. Če dogovor o dostopu ni dosežen, pa je v petem odstavku istega člena določeno, da o sporu na zahtevo ene od strank odloči agencija po postopku iz 220.a člena zakona.

Agencija se uvodoma opredeljuje do navedb T-2, da na predmetnih naslovih sploh nima stavbne fizične infrastrukture, ker da nima razdelilne točke, kot je ta definirana v ZEKom-1¹ Navedeno stališče T-2 izpeljuje iz dobesednega branja definicije »stavbne fizične infrastrukture«, ki je v 60a. točki 3. člena ZEKom-1 definirana kot *fizična infrastruktura ali inštalacije na lokaciji končnega uporabnika, vključno s tistimi v skupni lasti (skupne inštalacije), namenjene namestitvi žičnih oziroma brezžičnih dostopovnih omrežij, kadar so ta dostopovna omrežja primerna za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev in povezujejo razdelilno točko v stavbi z omrežno priključno točko*. T-2 namreč meni, da ker v dotičnih stavbah nima vzpostavljene razdelilne točke (ki naj bi – po njegovem mnenju – glede na opisano definicijo predstavljala enega od kvalifikatornih elementov stavbne fizične

¹ 57. točka 3. člena ZEKom-1: »Razdelilna točka (točka koncentracije ali distribucije) je fizična točka v stavbi ali zunaj nje, ki je dostopna operaterjem omrežja in na kateri se je mogoče povezati s stavbno fizično infrastrukturo in pasivno komunikacijsko infrastrukturo.«

infrastrukture), tudi o fizični stavbni infrastrukturi ni mogoče govoriti.

Agencija pojasnjuje, da iz definicije stavbne fizične infrastrukture jasno izhaja, da stavbna fizična infrastruktura pomeni fizično infrastrukturo ali inštalacije na lokaciji končnega uporabnika, namenjene namestitvi žičnih oziroma brezžičnih dostopovnih omrežij, kar je tudi bistveni del definicije stavbne fizične infrastrukture in s katero T-2 na predmetnih lokacijah nedvomno razpolaga. Obstoj razdelilne točke tako ne more biti pogoj *sine qua non* za to, da infrastruktura, ki je nameščena v stavbi, šteje za stavbno fizično infrastrukturo v smislu 60a. točke 3. člena ZEKom-1.

Poleg tega agencija pojasnjuje, da v predmetnih stavbah razdelilno točko predstavljajo razdelilne omarice T-2, na katerih se sicer vsak operater ne more povezati s stavbno fizično infrastrukturo, ker so vlakna v njih fuzijsko varjena (tudi T-2 je v vlogi št. 38261-7/2018/10 pojasnil, da točke dostopa niso bile izvedene kot razdelilne točke), lahko pa to nedvomno stori T-2, ki je lastnik te razdelilne omarice, torej na navedenih naslovih nedvomno obstaja povezava med razdelilno točko in omrežnimi priključnimi točkami.

Pri tem je pomembno upoštevati tudi dejstvo, da je bila stavbna fizična infrastruktura T-2 na predmetnih naslovih zgrajena pred veljavnostjo trenutno veljavnega 9. člena ZEKom-1, ki v 6. odstavku nalaga obveznost, da mora biti pri gradnji predvidena in izdelana razdelilna točka, tako da je posameznemu operaterju omogočena povezava do vsakega dela stavbe. Ta določba velja od uveljavitve novele ZEKom-1C, ki je pričela veljati 20. 8. 2017. Takrat se je z ZEKom-1C spremenila tudi definicija razdelilne točke. Pred tem je bila razdelilna točka definirana kot vmesna dostopovna točka, ki omogoča posameznemu operaterju dostop do vsakega dela stavbe (naročnika) posebej, kar kot že pojasnjeno razdelilna omarica T-2 omogoča.

Razlaga, kot jo podaja T-2 bi tudi privedla do absurdne situacije, saj bi bila potemtakem stavbna fizična infrastruktura prisotna zgolj v pretežno novozgrajenih stavbah (od 20. 8. 2017 dalje), v starejših objektih pa posledično souporaba stavbne fizične infrastrukture sploh ne bi bila mogoča iz razloga, ker le-ta ne bi imela razdelilne točke, izvedene tako, da je posameznemu operaterju omogočena povezava do vsakega dela stavbe. Navedeno nedvomno ni v skladu z namenom zakonodajalca, ki je v slovenski pravni red (z novelo ZEKom-1C) prenesel Direktivo 2014/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o ukrepih za znižanje stroškov za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij visokih hitrosti (UL L 155, 23. 5. 2014, v nadaljevanju: *Direktiva*), katere namen je, da se znižajo stroški za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij, kar se lahko doseže tudi s spodbujanjem skupne uporabe obstoječe infrastrukture.²

Na podlagi navedenega agencija ugotavlja, da T-2 v predmetnih stavbah razpolaga s stavbno fizično infrastrukturo in posledično ni mogoče slediti njegovemu predlogu, da naj agencija zavrne dostop kot ga zahteva A1 Slovenija iz razloga neobstoja stavbne fizične infrastrukture.

Dalje se agencija opredeljuje glede pogoja za dostop do stavbne fizične infrastrukture, ki je naveden

² 1. odstavek 1. člena direktive: »Namen te direktive je olajšati in spodbuditi postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij visokih hitrosti s spodbujanjem skupne uporabe obstoječe fizične infrastrukture in omogočanjem učinkovitejše postavitve nove fizične infrastrukture, da bi znižali stroške postavitve takšnih omrežij.«

v 1. odstavku 91a. člena ZEKom-1, t. j. da je podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito³. Po mnenju T-2 bi moral namreč A1 Slovenija izkazati, da je podvajanje stavbne fizične infrastrukture neučinkovito, kar pa le-ta v okviru tega postopka po njegovem mnenju ni storil. T-2 se ne strinja s pravnim naziranjem agencije, ki je na ustni obravnavi dne 9. 7. 2020 pojasnila, da glede gospodarske ponovljivosti tako evropska kot tudi slovenska zakonodaja izhajata iz predpostavke, da že zgrajene infrastrukture ni smiselno podvajati, če jo je mogoče uporabiti. T-2 je v zvezi s tem navedel, da iz jezikovne razlage tako določb ZEKom-1 kot tudi besedila Direktive izhaja, da se dostop dovoli le pod pogojem, da je podvajanje infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo, kar bi moral A1 Slovenija predhodno dokazati, česar pa le-ta ni storil.

Agencija stališčem T-2 ni mogla slediti. Gospodarska neučinkovitost je nedoločni pravni pojem, ki ga je treba pojmovno napolniti in se praviloma ne izkazuje z dejstvi. Ob upoštevanju Direktive je vsako naknadno vgrajevanje fizične infrastrukture v stavbe povezano z znatnimi stroški (uvodna izjava 29), povzročanje takih stroškov pa v primerih, ko se jim je mogoče brez večjih težav izogniti, zagotovo ne bi bilo gospodarno. Tako je po mnenju agencije za gospodarsko neučinkovito gradnjo stavbne fizične infrastrukture treba šteti primere, ko je na voljo že zgrajena infrastruktura, ki lahko alternativnemu operaterju omogoči dostop do končnih uporabnikov ne da bi bilo potrebno izvesti dodatne posege v stavbo. Glede na navedeno je strošek izgradnje nove stavbne infrastrukture nedvomno višji kot plačilo poštene cene za dostop do stavbne fizične infrastrukture, ki je že zgrajena. Glede na to, da po ugotovitvah predmetna infrastruktura T-2 ni v celoti zasedena (kar bo podrobneje obrazloženo v nadaljevanju), nedvomno v konkretnem primeru ni gospodarsko učinkovito od A1 Slovenija zahtevati, da sam zgradi še eno stavbno fizično infrastrukturo v stavbah na predmetnih naslovih. Z omogočanjem skupne uporabe se tudi manj posega v pravice lastnikov stavb, saj je potrebnih manj posegov, poleg tega pa se skrajša čas, v katerem je možna priključitev potencialnih naročnikov alternativnega operaterja (konkretno torej A1 Slovenija), kar prispeva k večji konkurenci in posledično pomeni večjo izbiro za končne uporabnike na predmetnih lokacijah. Namen Direktive je, kot navedeno že zgoraj, prav znižanje stroškov gradnje s souporabo obstoječe infrastrukture. Če že obstaja stavbna fizična infrastruktura, v kateri je še razpoložljiv prostor, ni mogoče trditi, da je gradnja nove infrastrukture gospodarsko učinkovita.

Po povedanem agencija tako ugotavlja, da je pogoj, da je podvajanje predmetne infrastrukture gospodarsko neučinkovito, v konkretnem primeru izpolnjen, in ni potrebe, da bi A1 Slovenija to dodatno dokazoval.

Ker je tako izpolnjen zakonski pogoj iz 1. odstavka 91a. člena ZEKom-1 za pridobitev pravice dostopa do stavbne fizične infrastrukture (podvajanje te infrastrukture je gospodarsko neučinkovito), je agencija v nadaljevanju odločbe odločala o dostopu in pogojih dostopa.

Kot navedeno zgoraj zakon ne določa podrobneje, na kakšen način agencija določi pogoje dostopa, v zvezi s tem ZEKom-1 v 2. odstavku 91.a člena določa zgolj to, da mora biti dostop omogočen pod

³ Operater omrežja ima pravico dostopa do stavbne fizične infrastrukture zaradi postavitve elektronskega komunikacijskega omrežja, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo.

poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji.

T-2 je v svoji zadnji pripravljalni vlogi podal pravno naziranje, da lahko agencija v okviru medoperaterskega spora odloča v okviru postavljenih zahtevkov in v sami odločbi ne more prisoditi več ali drugače kot je zahtevano. Navedeno stališče T-2 agencija razume v smeri, da bi se moralo zahtevku predlagatelja bodisi v celoti ugoditi, bodisi ga v celoti zavrniti, za kar pa v ZEKom-1 ni podlage. Spor med iskalcem dostopa in lastnikom stavbne fizične infrastrukture nastane namreč ravno zaradi prevelikih razhajanj med njunimi stališči, agenciji pa zakon za tak primer nalaga, da kot nepristranski in neodvisni regulator ta razhajanja »premosti« s svojo odločitvijo ter v okviru spornega vprašanja med strankama odloči, ali je dostop mogoč in pod kakšnimi pogoji. K temu nenazadnje navaja tudi določba 5. odstavka 91a. člena, ki agencijo izrecno pooblašča, da ob reševanju spora upošteva zahteve iz prvega ali drugega odstavka tega člena. Navedena odstavka pa določata, kdaj ima operater omrežja pravico do dostopa (agencija torej presoja, ali so izpolnjeni pogoji za naložitev dostopa) in da se dostop omogoči pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno (agencija torej določi pogoje, ki zadoščajo navedenemu). Pri določitvi pogojev dostopa namreč agencija upošteva tudi stališča lastnika stavbne fizične infrastrukture (v konkretnem primeru T-2), poleg tega pa pogojev in cene dostopa, če bi jih moral točno določiti predlagatelj že v svojem zahtevku, agencija z odločbo sploh ne bi mogla določiti upoštevanje poštene in nediskriminacijske pogoje kot je to predvideno v 2. odstavku 91a. člena ZEKom-1.

Glede a) alineje 1. točke izreka

A1 Slovenija je zahteval, da mu T-2 v večstanovanjskih stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126 dopusti dostop do medetažnih prebojev z namestitvijo optičnih kablov premera do 2 mm, po potrebi povezanih v snope do izpolnitve preostale kapacitete posameznega preboja, ki je najmanj kolikor določa formula.

T-2 se je glede tega v svoji drugi pripravljalni vlogi (dokument št. 38261-7/2018/33) skliceval na svoj Pravilnik o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture, kjer je med drugim navedeno tudi, da preboja, zasedenega s kablji T-2 ni mogoče najeti, ne glede na to, ali gre za preboj med nadstropji stavbe ali preboj iz skupnih prostorov stavbe v stanovanje oz. prostore podjetja. Na ogledu dne 17. 1. 2020 je bilo ugotovljeno, da noben preboj, v katerega se je vpogledalo, ni bil prazen, ampak so bili skozi preboje speljani ali dovodni kabel ali pa »drop« kablji (navedeno izhaja iz pisnega odpravka zapisnika št. 38261-7/2018/85). Iz tega posledično sledi, da T-2 zavrača uporabo vseh svojih prebojev, saj so vsi preboji zasedeni.

A1 Slovenija se s takim stališčem oziroma pogojem T-2 ni strinjal. Po njegovem mnenju je namreč v preboje možno namestiti dodatne kable. Po potrebi jih je tudi pripravljen povezati v snope, če bo s tem manj motil kable T-2.

Poleg tega je A1 Slovenija izrazil dvom o veljavnosti predmetnega pravilnika T-2, ker le-ta ni podpisan in ni znano, kdaj je bil izdan. V zvezi s tem agencija pojasnjuje, da dejstvo, ali je pravilnik podpisan ali ne, ni odločilno. Agencija namreč verjame, da gre za (interna) pravila zasebno-pravnega subjekta, ki

v zadostni meri izražajo njegovo voljo, kako naj bo urejena njegova infrastruktura. Ne glede na to pa je treba dodati, da sprejem internih pravil s strani lastnika fizične stavbne infrastrukture še ne pomeni, da je agencija pri presoji pogojev za skupno uporabo na ta pravila vezana. V pravilniku je T-2 opredelil pogoje dostopa do svoje stavbne fizične infrastrukture, zato je pravilnik agencija upoštevala le kot opredelitev T-2 do zahtevka A1 Slovenija v tem sporu, ne pa kot pravila, ki imajo absolutni *erga omnes* učinek.

Agencija je tako v konkretnem primeru presojala, ali je pogoj T-2, da preboja zasedenega s kabli T-2 ni mogoče najeti, pošten pogoj, na podlagi katerega lahko T-2 zavrne dostop do svoje stavbne fizične infrastrukture. T-2 je naveden pogoj – da preboja, zasedenega s kabli T-2 ni mogoče najeti, torej mora imeti vsak operater ločen preboj – utemeljil s tem, da se prepreči poškodba vlaken pri napeljavi kablov in njihovem vzdrževanju, z ločitvijo pa se hkrati ščitijo kabli obeh operaterjev, zato je to po njegovem mnenju tudi v interesu obeh operaterjev.

Agencija ugotavlja, da bi navedeno dejansko pomenilo, da tudi v primeru, ko se v preboju nahaja zgolj en kabel lastnika stavbne fizične infrastrukture, preboja ne more uporabiti noben drug operater, pa čeprav bi bilo glede na dimenzijo preboja prostora za souporabo dovolj. Takšna splošna zavrnitev dostopa do prebojev po presoji agencije ne more šteti za pošten pogoj.

Ena od ključnih okoliščin, ki jo je treba upoštevati pri presoji, ali obstaja dovolj prostora za namestitve dodatnih kablov (optičnih vlaken), je velikost preboja. Če je preboj dovolj velik, da tudi po namestitvi kablov lastnika fizične infrastrukture ostane na voljo dovolj nezasedenega prostora v preboju, je nezaseden prostor treba dati na razpolago drugemu operaterju. Od zasedenosti prebojev oz. od tega, koliko prostora je v preboju še nezasedenega, je torej odvisno, koliko prostora v preboju lahko prosilec za dostop (torej A1 Slovenija) dejansko dobi. Pri tem je treba slediti tudi načelu, da se lastnika infrastrukture pri souporabi njegove stavbne fizične infrastrukture obremenjuje v najmanjšem možnem obsegu.

Da bi se torej ugotovilo, ali je v konkretnih primerih v prebojih še na voljo prostor za dodatne optične kable A1 Slovenija, je bilo treba ugotoviti, kakšno je dejansko stanje v stavbah na naslovih, ki so predmet tega spora. V ta namen je agencija v skladu z določbo 199. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06-UPB2, 105/06-ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10, 82/13 in 175/20 – ZIUOPDVE; v nadaljevanju: ZUP) dne 17. 1. 2020 izvedla ogled. Ogled je bil opravljen v navzočnosti uradnih oseb agencije, predstavnikov (zaposlenih) obeh strank ter njunih pooblaščenec. O ogledu se je vodil zapisnik, ki se skupaj s slikovnim gradivom (fotografijami situacije na kraju samem) nahaja v spisu zadeve pod zaporedno številko 85.

Kot pojasnjeno že v uvodu odločbe, se je kot referenčni primer, kjer A1 Slovenija še nima svoje stavbne fizične infrastrukture, upoštevalo stanje na naslovu Ulica Bratov Učakar 20, s čemer sta se obe stranki strinjali. Na podlagi ugotovitev iz ogleda na tem naslovu je tako mogoče z dovolj visoko stopnjo gotovosti sklepati o dejanskem stanju stavbne fizične infrastrukture tudi v vseh preostalih večstanovanjskih stavbah, ki so predmet tega medoperaterskega spora. Pri tem agencija še pripominja, da na vseh naslovih, ki so predmet zahtevka A1 Slovenija, število stanovanj ni enako kot

na naslovu Ulica bratov Učakar 20. Na naslovu Ulica bratov Učakar 20 je število stanovanj največje, in sicer se na tem naslovu nahaja 24 stanovanj. Na določenih naslovih je število stanovanj enako kot na naslovu Ulica bratov Učakar 20 (Ulica bratov Učakar 22, 96, 98, 124 in 126), na nekaterih pa manjše (Ulica bratov Učakar 28, 30, 44, 46, 64, 66). Na naslovih, kjer je manjše število stanovanj kot na naslovu Ulica bratov Učakar 20, je potreba po namestitvi manjšega števila optičnih kablov (A1 Slovenija želi povezati največ toliko naročnikov, kolikor je stanovanj na posameznem naslovu). Posledično je omejitev na največ 24 optičnih kablov primerna in uporabljiva tudi za vse ostale naslove, saj se z določitvijo maksimalnega števila optičnih kablov omogoči namestitvev tudi manjšega števila optičnih kablov na naslovih, kjer je število stanovanj manjše.

Iz zapisnika o ogledu stavbne fizične infrastrukture št. 38261-7/2018/85 izhaja, da ima T-2 v konkretnih stavbah na posameznem naslovu izvedene preboje z zunanjim premerom 30 mm (notranji premer zaradi debeline materiala znaša 23,3 mm, kar izhaja iz zapisnika št. 38261-7/2018/112), in sicer po dva taka preboja skupaj iz kleti v pritličje ter po en tak preboj pri vseh nadaljnjih prebojih (iz pritličja v prvo nadstropje in višje). Da bi lahko agencija odločila, koliko kablov lahko v stavbno fizično infrastrukturo T-2 namesti A1 Slovenija, je bilo treba preveriti, koliko prostora je na voljo tam, kjer je ozko grlo oz. kjer je najmanj prostora za uvleko optičnih kablov. To je v konkretnem primeru preboj iz pritličja v prvo nadstropje. Tam je namreč število potencialnih uporabnikov na en preboj največje. Pri prvem preboju – iz kleti v pritličje, preko katerega kabli vstopijo v stavbo, sta namreč prisotna dva preboja skupaj (površina prebojev je torej še enkrat večja, število stanovanj pa je večje le za 4). Na naslovu Ul. Bratov Učakar se namreč nahaja 24 stanovanj (oz. enot⁴), pri čemer se v pritličju nahajajo 4 stanovanja (oz. enote). V teh dveh prebojih iz kleti v pritličje je torej dovolj prostora, če je dovolj prostora tudi v preboju iz pritličja v prvo nadstropje. V preboju iz pritličja v prvo nadstropje (kjer je kot pojasnjeno največje število potencialnih uporabnikov na površino preboja), mora biti prostora za 20 optičnih kablov za vsakega operaterja (skupaj 40 optičnih kablov). Število kablov, ki bi se vgradili, se z vsakim nadaljnjim nadstropjem manjša, saj višje kot gremo, manj je stanovanj.

Dalje je bilo na ustni obravnavi dne 9. 7. 2020 ugotovljeno, da notranji premer preboja znaša najmanj 23,3 mm (zapisnik št. 38261-7/2018/112, str. 4). Površina preboja ob uporabi formule $p = \pi r^2$ torej znaša 426,17 mm² (kvadrat polmera (11,65 mm)² x 3,14 = 426,17 mm²).

A1 Slovenija je predlagal vleko kabla s premerom največ 2 mm. Posledično je agencija pri izračunu prostora, potrebnega za kable A1 Slovenija, v skladu s pravili stroke površino kabla izračunala kot površino kvadrata 2 mm x 2 mm (kar da še večjo vrednost, saj ob dejstvu, da ima kvadrat s stranico 2 mm večjo površino kot pa krog s premerom 2 mm, pri okroglih kablilih treba upoštevati, da vmes ostane nekaj prostora neporabljenega). Upoštevati je treba tudi zasedenost prebojev s kabli T-2, in sicer z 20 optičnimi kabli (ker je bilo na ogledu ugotovljeno, da ima T-2 v svoji stavbni fizični infrastrukturi kable v dimenziji 2 mm x 3 mm, se vzame ta dimenzija). 20 optičnih kablov A1 Slovenija zasede tako 80 mm², 20 optičnih kablov T-2 pa 120 mm². Skupno bi torej, če bi oba operaterja

⁴ Kar izhaja iz zapisnika št. 38261-7/2018/112 in je agencija ugotovila z vpogledom v Portal Prostor Geodetske uprave Republike Slovenije, kjer so javno dostopni podatki o nepremičninah (<http://prostor3.gov.si/javni/login.jsp?jezik=sl>), in.

povezala s svojim omrežjem končne uporabnike v vseh stanovanjih (vsi bi bili torej povezani na omrežji dveh operaterjev), optični kabli zasedli 200 mm². Navedeno zaokroženo predstavlja 47 % površine v preboju (200/426,17=0,4693). V preboju tako glede na izračun ostane na voljo še 53 % razpoložljivega prostora.

Upoštevati je treba dejstvo, da kabli v praksi ne morejo zasedi celotnega razpoložljivega prostora v preboju, saj niso postavljeni tako tesno drug ob drugem, možno je, da se znotraj preboja ukrivijo, poleg tega pa je potreben tudi nezaseden prostor za možnost uporabe inštalacijske predvlečne vrvi, s katero se nove oz. dodatne kable uvleče v kanal. Razlog za to so predvsem servisiranje in manipulacija s kablji. Določen nezaseden prostor je tako potreben za namene morebitnega vzdrževanja, ko bi bilo npr. treba kabel izvleči iz kanala in ga zamenjati, v nasprotnem primeru tega ne bi bilo mogoče izvesti oz. bi se pri tem lahko poškodovalo druge kable ali vlakna. Zato se prostora ne zasede 100 %, ampak se pusti določen prostor v fizični infrastrukturi namenoma nezaseden. Agencija glede tega pojasnjuje, da se skladno s prakso preboji in kanali zasedejo približno do polovice razpoložljivega prostora (t. j. do 50 %), preostanek pa ostaja nezaseden za potrebe zgoraj opisanih ravnanj.

Agencija je zato v nadaljevanju morala oceniti, ali preostanek prostora (torej 53 %) v preboju T-2 še vedno zadostuje za izvedbo zgoraj opisanih dejanj.

T-2 je v zvezi s tem trdil, da potrebuje ves nezaseden prostor in predlagal, da ima vsak operater svoj (ločen) preboj, saj naj bi se le na ta način lahko preprečilo poškodbo vlaken pri napeljavi kablov in njihovem vzdrževanju, z ločitvijo pa naj bi se hkrati ščitili kabli obeh operaterjev.

Agencija se sicer strinja z razlogi in pomisleki, ki jih navaja T-2, vendar pa pri tem ne more mimo ugotovitev, da se v prebojih nahaja dovolj prostora, in torej pri napeljavi kablov kot tudi pri njihovem vzdrževanju poškodb obstoječih kablov ni pričakovati. Navedeno potrjuje tudi dejstvo, da če operater lahko to izvede v svojem lastnem preboju ob 50 % zasedenosti, v katerem se nahajajo zgolj njegova vlakna, potem ni nobene ovire, da tega ne bi izvedel tudi, ko so v prebojih prisotna vlakna še enega operaterja. Do problema bi lahko prišlo, če v kanalu ne bi bilo dovolj prostora, vendar v konkretnem primeru je, kot že pojasnjeno, še 53 % razpoložljivega prostora, torej možnost poškodb ni velika. Pri sami izvedbi navedenih del morajo operaterji oz. izvajalci del ravnati po pravilih dobre prakse in paziti na obstoječe kable, vsak operater pa ima tudi interes, da ne poškoduje kablov, saj ima v primeru poškodb škodo sam ali pa jo mora povrniti drugemu operaterju. Da bi se v konkretnem primeru zgolj iz bojazni, da bo prišlo do morebitne poškodbe kablov, preprečilo uporabo prebojev T-2 (ob dejstvu, da so proste kapacitete v prebojih še na voljo), po oceni agencije ne odtehta del, ki jih bi A1 Slovenija moral izvesti, če bi izdelal svoje lastne preboje. To bi namreč pomenilo ponovne posege v večstanovanjske stavbe, za katere je potrebno pridobiti soglasja njihovih lastnikov. Kot navedeno že zgoraj, je namen Direktive prav znižanje stroškov gradnje s souporabo obstoječe infrastrukture. Nov poseg v stavbe pa glede na razpoložljivost prostora v prebojih T-2 tudi ne bi bil smiseln. Direktiva namreč z uporabo obstoječe infrastrukture v stavbi, zasleduje tudi cilj, da se čim bolj zmanjša vpliv na zasebno lastnino (31. in 33. uvodna izjava). Pri tehtanju je torej poleg interesa A1 Slovenija potrebno upoštevati tudi interes lastnikov stanovanj v predmetnih večstanovanjskih stavbah, ki je v

tem da se ponovno ne izvajajo preboji in druga inštalaterska dela. A1 Slovenija bo z vgradnjo svojih optičnih kablov v kanale v lasti T-2 le-tega »motil« zgolj z nevarnostjo za morebitno poškodbo njegovih kablov ob izvedbi instalacijskih del. Ta dela lahko T-2 tudi primerno nadzoruje in s tem zagotovi strokovno pravilno izvedbo vgradnje optičnih kablov in zavarovanje svojih obstoječih kablov (kar je v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture tudi predvidel). Ker torej obstaja način, s katerim se da doseči varovanje kablov v lasti T-2, bi bilo nesorazmerno zavrniti dostop do prebojev iz razloga morebitnih poškodb. Poseg v lastninsko pravico lastnikov posameznih delov stavb pa je tudi občutno manjši ob souporabi že obstoječe infrastrukture v stavbi.

Glede na navedeno je torej 47 % zasedenost preboja, do katere bo prišlo, ko bo vanjo namestil svoje kable tudi A1 Slovenija, realna in izvedljiva v praksi. Poleg tega je treba upoštevati tudi dejstvo, da ni možno, da bi oba operaterja hkrati priključila vse potencialne naročnike (načeloma noben uporabnik ne bo imel naročniškega razmerja sklenjenega pri obeh operaterjih hkrati), zato bo dejanska zasedenost preboja v praksi zagotovo manjša. Torej kljub namestitvi optičnih kablov A1 Slovenija ni pričakovati, da bi skupno zaseden prostor v posameznem preboju znašal več kot 47 %.

Agencija na tem mestu tudi pojasnjuje, da se z navedenim načinom zagotovitve dostopa do prebojev ne posega v tehnično rezervo T-2, glede katere je T-2 v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture navedel, da je namenjena dodatnemu kabelskemu razvodu oz. širitvi stavbne fizične infrastrukture za še nepriključena stanovanja. V samem izračunu maksimalne zasedenosti prebojev je agencija namreč že ustrezno upoštevala število kablov na način, da je štela, da T-2 zagotovi optični kabel do vsakega stanovanja. Tako je upoštevala, da ima T-2 20 optičnih kablov iz pritličja v prvo nadstropje, s čimer so v celoti pokrita vsa stanovanja na naslovu in potrebe po napeljavi dodatnih optičnih kablov ni. T-2 ima tako v svoji stavbni fizični infrastrukturi zagotovljen prostor za povezavo vseh potencialnih naročnikov v stavbi.

Glede na ugotovljeno dejansko stanje agencija meni, da je v prebojih dovolj prostora, da vanje tudi A1 Slovenija namesti svoje optične kable. A1 Slovenija je tudi sam navedel, da se strinja, da ni potrebno in smiselno, da bi odločitev v tem sporu dovoljevala namestitev v stavbno fizično infrastrukturo večjega števila optičnih kablov kot pa je število stanovanj oziroma posebnih delov posamezne stavbe, saj je cilj, da se s souporabo stavbne fizične infrastrukture T-2 omogoči povezava od razdelilnih točk A1 Slovenija do stanovanj v stavbi.

Glede na navedeno je agencija odločila, da mora T-2 na vsakem naslovu, ki je predmet tega medoperaterskega spora, omogočiti dostop do svojih medetažnih prebojev, in sicer tako, da A1 Slovenija v preboja iz kleti v pritličje dovoli namestitev največ 24 optičnih kablov s premerom do 2 milimetra, v preboje iz pritličja v vsa nadaljnja nadstropja pa dovoli namestitev največ 20 optičnih kablov s premerom do 2 milimetra. Ves ostali prostor v prebojih ostane na razpolago T-2 kot lastniku stavbne fizične infrastrukture.

A1 Slovenija mora optične kable vgraditi skladno s pravili dobre prakse, na način, da ne poškoduje kablov v lasti T-2.

Agencija glede na zadostno razpoložljivost prostora v prebojih (obrazloženo zgoraj) meni, da ni

potrebno določiti posebne formule (kot jo je predlagal A1 Slovenija), saj navedeni preboji nedvomno zagotovijo maksimalnim potrebam obeh operaterjev (tako T-2 kot A1 Slovenija).

Poleg tega se agencija strinja s T-2, ki je navedel, da v primeru, da bi agencija naložila dostop tako, kot je to zahteval A1 Slovenija (s formulo), bi A1 Slovenija imel na voljo ves preostali razpoložljiv prostor, ne bi pa bil ta prostor na voljo lastniku infrastrukture (T-2). T-2 je dolžan dovoliti dostop A1 Slovenija največ v tolikšnem obsegu, kot ga A1 Slovenija potrebuje, da lahko poveže potencialne naročnike, več prostora pa A1 Slovenija ne potrebuje in do njega ni upravičen. Z določitvijo obsega dostopa na naveden način (določen v 1.a) točki izreka) se tudi zagotovi, da lahko T-2 prosto razpolaga s preostalim prostorom znotraj svojih prebojev, A1 Slovenija pa ga pri souporabi obremenjuje v čim manjšem obsegu. Na naveden način se zagotovi, da je dostop omogočen pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji.

Agencija se glede ostalih navedb strank, ki se nanašajo na formulo, ki jo je predlagal A1 Slovenija, ne bo opredeljevala, saj je že glede na zgornji izračun ugotovila, da prostor v prebojih zadošča za to, da dva operaterja v njih namestita svoje kable za povezavo z vsemi potencialnimi naročniki v stavbni fizični infrastrukturi T-2 na posameznem naslovu. Navedbe v zvezi s predlagano formulo posledično niso relevantne za odločitev v tem sporu.

Glede na navedeno je agencija odločila, kot izhaja iz a) alineje 1. točke izreka.

Glede b) alineje 1. točke izreka

A1 Slovenija je nadalje zahteval tudi dostop do vertikalnih in horizontalnih PVC kanalov, nameščenih v stavbah od posamezne komunikacijske omarice T-2 v kletih stanovanjskih stavb do posameznega stanovanja z namestitvijo optičnih kablov A1 Slovenija premera največ 2 milimetra, ob naročilu posamezne stranke.

T-2 je se je strinjal z dostopom do PVC kanalov, vendar je zahteval, da A1 Slovenija v stavbno infrastrukturo vgradi podkanal. Namen vgradnje podkanala je po navedbah T-2 v tem, da se prepreči poškodba vlaken pri napeljavi kablov in njihovem vzdrževanju, z ločitvijo pa se hkrati ščitijo kablji obeh operaterjev, torej je to tudi v interesu obeh operaterjev. A1 Slovenija se ni strinjal z navedeno zahtevo T-2, saj meni, da zahteva po ločenih podkanalih v stavbah ni upravičena niti potrebna, za primer kakršnih koli poškodb napeljav zavezanca pa je pripravljen ob inštalaciji dati ustrezno zavarovanje.

Agencija je tako v nadaljevanju presojala, ali je zahteva T-2, da mora operater vgraditi podkanal, pošten in nediskriminacijski pogoj v smislu drugega odstavka 91a. člena ZEKom-1.

Agencija ugotavlja, da iz oglada (zapisnik št. 38261-7/2018/85) izhaja, da vertikalni PVC kanal T-2 meri 40 mm x 60 mm, horizontalni PVC kanal pa meri 25 mm x 40 mm, ter da je v vertikalnem kanalu že prisoten jasno označen podkanal Telekoma Slovenije. Telekom Slovenije je torej skladno z zahtevami pravilnika T-2 vgradil podkanal, ki zaseda $\frac{1}{4}$ kanala T-2. T-2 je v vlogi z dne 14. 2. 2020 navedel, da je v njegovem kanalu dimenzije 60x40 mm prisoten podkanal Telekoma Slovenije na naslovih Ul. bratov Učakar 20-22, 28-30 in 96-98. Na naslovih Ul. bratov Učakar 44-46 in 64-66 podkanala Telekoma

Slovenije ni.

Glede na to, da je velikost nameščenih vertikalnih PVC kanalov T-2 občutno večja od prebojev (ki pri dostopu do predmetne stavbne fizične infrastrukture predstavljajo ozko grlo in glede dostopa do katerih se je agencija predhodno že opredelila), agencija ugotavlja, da nedvomno obstaja razpoložljiv prostor tudi v PVC kanalih, v katere želi A1 Slovenija namestiti svoje optične kable.

Agencija je v nadaljevanju presojala pogoj T-2, da naj A1 Slovenija vgradi svoj podkanal, s čimer bi se po navedbah T-2 zagotovilo popolno ločenost kablov različnih operaterjev. Na ta način kabli imetnika infrastrukture (v konkretnem primeru je to T-2) v primeru vstavljanja novih kablov drugih operaterjev niso v nevarnosti za morebitne poškodbe. Na drugi strani pa velja tudi obratno, saj so tudi kabli drugih operaterjev varno ločeni in niso izpostavljeni nevarnostim poškodbe v primeru vzdrževanja s strani imetnika.

Namen podkanalov je torej dvojen: i) *da se zagotovi ločenost kablov različnih operaterjev znotraj kanala* in ii) *da se kable, ki se nahajajo v kanalih, zaščiti pred morebitnimi poškodbami ob namestitvi novih kablov in ob njihovem vzdrževanju*. Agencija se strinja, da je nujno, da se zagotovi ločenost kablov različnih operaterjev, saj se s tem prepreči, da bi prihajalo do zamenjevanja pri inštalaterskih delih in drugih posegih v omrežje. Vprašanje pa je, ali se navedeno lahko zagotovi le na način kot je predlagal T-2 (torej s striktno ločitvijo kablov na način, da se kabli A1 Slovenija namestijo v ločen podkanal). Agencija meni, da za razločevanje kablov zadošča, če je na podlagi drugačne barve možno ločiti kable različnih operaterjev med seboj. Povezava teh kablov v snope pa po drugi strani zagotovi, da se kabli ne razprostrejo preko celotnega kanala. S tem se doseže, da zasedajo zgolj manjši del kanala T-2 (ta del je celo manjši kot v primeru vgradnje podkanala, ki zasede več prostora). To tudi T-2 omogoči lažjo izvedbo morebitnih vzdrževalnih del oz. vgradnjo dodatnih optičnih kablov. Hkrati pa povezovanje kablov v snope prepreči, da bi se nameščeni kabli različnih imetnikov med seboj prepletli.

Kar se tiče zagotavljanja zaščite pred morebitnimi poškodbami, pa agencija (tako kot je pojasnila že pri uporabi prebojev) pojasnjuje, da je T-2 v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture tudi predvidel, da bo nadzoroval izvedbo del A1 Slovenija, torej bo s tem že v zadostni meri zagotovil strokovno pravilno izvedbo vgradnje optičnih kablov in hkrati poskrbel za zavarovanje svojih obstoječih kablov. Možnosti za poškodbe kablov so tako po oceni agencije majhne do te mere, da ne upravičijo vgradnje posebnega podkanala. Ker torej že obstaja način, s katerim se da doseči varovanje kablov v lasti T-2 (t. j. nadzor T-2 nad izvedbo del A1 Slovenija), bi bilo nesorazmerno od A1 Slovenija zahtevati vgradnjo podkanala iz razloga morebitnih poškodb.

Agencija je posledično v b) alineji 1. točke izreka te odločbe določila, da mora T-2 na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126 A1 Slovenija omogočiti dostop do vertikalnih in horizontalnih PVC kanalov v skupnih prostorih stavbe, in sicer tako, da A1 Slovenija vanje namesti največ 24 optičnih kablov s premerom do 2 milimetra. Ti kabli se morajo barvno jasno ločiti od kablov družbe T-2, povezani pa morajo biti v snope.

Agencija je skladno z navedenim določila pogoje dostopa do stavbne fizične infrastrukture tako kot

izhaja iz 1. točke izreka te odločbe.

K 2. točki izreka:

A1 Slovenija je postavil tudi zahtevek, da mu T-2 omogoči dostop do neuporabljenih optičnih vlaken, ki se nahajajo v prebojih, gibljivih ceveh in PVC kanalih T-2.

Zahtevek A1 Slovenija v tem delu ni utemeljen.

V 93.a členu ZEKom-1 je določeno, da lahko operater omrežja investitorja ali upravjalca druge vrste gospodarske javne infrastrukture zaprosi tudi za dostop do njegovih neuporabljenih optičnih vlaken.

Za razliko od 91a. člena, ki za dostop do stavbne fizične infrastrukture pasivno legitimira imetnike pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture, 93.a člen ZEKom-1 zavezanca določa ožje: operater omrežja lahko zahteva dostop do neuporabljenih optičnih vlaken zgolj od investitorja ali upravjalca druge vrste gospodarske javne infrastrukture. ZEKom-1 podrobneje ne definira, kdo je investitor ali upravljavec »druge vrste gospodarske javne infrastrukture«, prav tako pa ne pove, kaj je mogoče šteti med »drugo vrsto gospodarske javne infrastrukture«.

Posledično se je agencija pri presoji, kateri subjekti so »investitorji oziroma upravjalci druge vrste gospodarske javne infrastrukture« oprla na definicije infrastrukturnega operaterja, ki pomeni operaterja omrežja *kot tudi* fizično ali pravno osebo, ki zagotavlja fizično infrastrukturo, namenjeno zagotavljanju druge vrste gospodarske javne infrastrukture (14.a točka 3. člena ZEKom-1), v povezavi z definicijo operaterja omrežja, ki je opredeljen kot fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja javno komunikacijsko omrežje ali pripadajoče zmogljivosti (42. točka 3. člena ZEKom-1). Iz navedenih definicij *a contrario* izhaja, da je investitor oziroma upravljalec druge vrste gospodarske javne infrastrukture subjekt, ki razpolaga z infrastrukturo, ki ni javno komunikacijsko omrežje⁵.

Kot pomoč pri razlagi, kaj sodi v okvir »druge javne gospodarske infrastrukture«, se je mogoče opreti tudi na Direktivo, po kateri so povzete relevantne določbe ZEKom-1, in sicer na 13. uvodno izjavo v povezavi s 1. točko 2. člena Direktive. Kot izhaja iz Direktive, gre za infrastrukturo, povezano s proizvodnjo, prenosom ali distribucijo plina, električne energije (vključno z razsvetljavo), ogrevanja in vode ter prevoznih storitev (vključno z železnicami cestami, pristanišči in letališči), kar je taksativno navedeno v alinejah (a) in (b) citiranega člena direktive.

Splošno znano dejstvo je, da je T-2 registriran kot operater omrežja in v navedenih naslovih razpolaga s stavbno fizično infrastrukturo, ne pa z drugo gospodarsko javno infrastrukturo, kot je opredeljena zgoraj. Iz navedenega tako izhaja, da T-2 ni investitor ali upravljalec druge vrste gospodarske javne infrastrukture. V konkretnem primeru torej T-2 v veljavni zakonodaji nima obveznosti, ki bi mu nalagala, da omogoči dostop do svojih neuporabljenih optičnih vlaken. Posledično A1 Slovenija takega dostopa od njega tudi ne more zahtevati.

⁵ Javno komunikacijsko omrežje je elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se v celoti ali pretežno uporablja za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev dostopnih javnosti, ki omogočajo prenos informacij med omrežnimi priključnimi točkami (v skladu z 19. točko 3. člena ZEKom-1).

Agencija dodaja, da je bilo na ogledu ugotovljeno, da so optična vlakna T-2 fuzijsko varjena v njegovih omaricah, kar po navedbah T-2 predstavlja dodatno oviro pri dostopu do teh vlaken. Drži, da je dostop do fuzijsko varjenih vlaken mogoč le z lomljenjem vlaken, zaradi česar se agencija strinja s T-2, da je v takem primeru dostop do vlaken bistveno otežen. Vendar na tem mestu (splošno) pripominja, da zgolj dejstvo, da dostopa do napeljave ali infrastrukture ni mogoče zagotoviti na enostaven način, nujno še ne pomeni, da tak dostop ne bi bil mogoč. V kolikor bi bil namreč iskalec dostopa pripravljen v zvezi s tem prevzeti vse stroške ter si urediti dostop ne da bi bil pri tem prizadet lastnik infrastrukture, je mogoče dopustiti tudi dostop v takih okoliščinah. Ne glede na povedano pa je v konkretnem primeru bistveno, da že ZEKom-1 v 93a. členu določa, kdo so zavezanci za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken. Ker – kot je bilo ugotovljeno zgoraj – T-2 kot operater omrežja ni med njimi, torej že iz tega razloga dostopa do njegovih neuporabljenih optičnih vlaken A1 Slovenija ne more zahtevati.

Na podlagi navedenega je tako agencija glede zahtevka A1 Slovenija v zvezi z dostopom do neuporabljenih optičnih vlaken, ki se nahajajo v prebojih, gibljivih ceveh in PVC kanalih T-2, odločila kot izhaja iz 2. točke izreka.

K 3. točki izreka:

A1 Slovenija je zahteval tudi, da agencija odloči o ceni dostopa do stavbne fizične infrastrukture na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126. Vsaka stranka je tekom ugotovitvenega postopka podala svoj predlog glede cene za predmetni dostop.

V drugem odstavku 91a. člena ZEKom-1 je določeno, da imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture na upravičeno prošnjo operaterja omrežja omogočijo dostop do razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno.

Agencija mora torej skladno z navedeno določbo določiti pošteno ceno za dostop do stavbne fizične infrastrukture kot je bil T-2 naložen v 1. točki izreka te odločbe.

Stranki v postopku sta predlagali različen način določitve cene.

T-2 je tekom postopka predlagal (dokumenti pod zaporednimi št. 143, 156 in 161), da se cena oblikuje na način, da se zaračuna cena glede na število vseh stanovanj oz. poslovnih prostorov v posamezni stavbi, pri čemer je predlagal, da mu predlagatelj plača enkratno (pavšalen) znesek za skupno uporabo stavbne fizične infrastrukture. Ceno je izračunal na način, da predlagatelj plača polovico vrednosti investicije postavitve stavbne fizične infrastrukture, povečano za WACC, kar znaša [REDACTED] EUR brez DDV/enoto. Predložil je tudi izpis stroškov namestitve stavbne fizične infrastrukture v primerljivi stavbi, iz katere izhaja dejanska vrednost investicije. Strošek na stanovanje, povečan za WACC v vrednosti 9,66%, je nato pomnožil s številom stanovanj v stavbi in podal končno ceno za dostop do stavbne fizične infrastrukture na posameznem naslovu Ulice bratov Učakar, ki so predmet zahtevka A1 Slovenija. Pri tem je poudaril, da je sam zgradil stavbno fizično infrastrukturo do vseh stanovanj oz. poslovnih prostorov v posamezni stavbi, ne glede na to, koliko naročnikov je kasneje

priključil nanjo in posledično je, v primeru, da bo predlagatelj v tem sporu uspel in (so)uporabljal njegovo stavbno fizično infrastrukturo, po njegovem mnenju predlagani način zaračunavanja pravičen in pošten.

A1 Slovenija se s predlaganim ni strinjal. Po njegovem mnenju je predlog oblikovanja cene, ki ga je podal T-2 (t. j. da se določi cena glede na število vseh stanovanj v posamezni stavbi in bi moral predlagatelj plačati ceno dostopa za celotno stavbo ne glede na to, koliko stanovanj bi priključil na svoje omrežje), neustrezen. Z določitvijo cene na tak način, bi namreč plačal dostop do stavbne fizične infrastrukture, do katere sploh ne bo mogel dostopati, oziroma je uporabljati. Poleg tega bi bilo z določitvijo takšnega načina plačila dostopa predlagatelju naloženo, da T-2 povrne vrednost njegove investicije, ki je že bila povrnjena. V deležu kapacitete stavbne fizične infrastrukture, ki je že zasedena, je bila vrednost investicije T-2 povrnjena že s tem, ko je ta z uporabniki ali lastniki enot sam sklenil pogodbe za dobavo storitev (povrnjen pa mu ni bil največ strošek investicije, ki se nanaša na še nezasedene kapacitete stavbne fizične infrastrukture).

Kot nasprotni predlog je A1 Slovenija predlagal enkratno plačilo 20 EUR na realiziran priključek, ki zajema uporabo vseh elementov stavbne fizične infrastrukture T-2 v posamezni stavbi za priključitev enega naročnika na predlagateljevo omrežje. Pravična in primerna cena je po mnenju A1 Slovenija odvisna od pogojev za dostop, ki jih bo agencija določila v odločbi, in bi morala biti določena sorazmerno glede na vrsto in število elementov stavbne fizične infrastrukture T-2, do katerih bo dostop omogočen. Sicer po njegovih izračunih strošek za izgradnjo stavbne fizične infrastrukture za referenčni naslov, brez stroška omarice, doz in ožičenja, znaša približno ██████████ EUR (██████████ EUR/stanovanje). Sorazmeren strošek za tri souporabnike operaterje bi bil torej ██████████ EUR na stanovanje, oz. ██████████ EUR, če sta dva. Poleg tega pa glede na to, da takšna infrastruktura brez težav uporablja in se amortizira tudi v obdobju več kot 15 let, A1 Slovenija meni, da to pomeni, da se v 5 letih amortizira največ 1/3 celotne investicije in bi bil 5 letni najem na stanovanje največ ██████████ EUR (če si jo delijo 3 operaterji) in ██████████ EUR (če si jo delita dva operaterja). Dodal je tudi, da je pri določitvi cene neutemeljeno sklicevanje na WACC, saj mu T-2 s tem poleg plačila nominalnega stroška svoje že vsaj pretežno amortizirane investicije, dejansko skuša zaračunati še obresti od tega stroška, kar je popolnoma neutemeljeno, saj je T-2 svojo investicijo aktiviral takoj po njeni izvedbi. Poleg tega pa meni, da glede na to, da nima vpliva na ceno, po kateri nasprotni udeleženec pridobiva kapital na trgu, ni primerno ali pravično, da bi bila od tega odvisna cena predlagateljevega dostopa do stavbne fizične infrastrukture. WACC kot tak se po njegovem mnenju lahko aplicira kvečjemu na dejansko vrednost tehničnih sredstev in ne na delo, povezano z izgradnjo in vzdrževanjem te infrastrukture. WACC bi se torej lahko apliciral le delno na knjigovodsko vrednost infrastrukture in v višini cca. 5-7 %, kakršnega je za slovenski trg za potrebe regulacije operaterja s pomembno tržno močjo izračunala agencija.

Agencija pojasnjuje, da je treba v konkretnem primeru določiti ceno glede na obseg dostopa do stavbne fizične infrastrukture. Kot izhaja iz odločitve agencije iz 1. točke izreka te odločbe, je A1 Slovenija dobil dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 v takem obsegu, da lahko na svoje omrežje poveže vse potencialne naročnike – vsa stanovanja oz. poslovne prostore na posameznem

naslovu – dobil je dostop tako do prebojev kot tudi do horizontalnih in vertikalnih PVC kanalov. Upoštevajoč obseg dostopa (do vseh prebojev in PVC kanalov), je potrebno določiti tudi ceno. ZEKom-1 načina določitve cene za dostop do stavbne fizične infrastrukture podrobneje ne predpisuje. Glede na določbe 2. odstavka 91a. člena, ki določa, da se dostop do stavbne fizične infrastrukture določi pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, je agencija navedeno upoštevala tudi pri določitvi cene.

Osnova za določitev cene je vrednost investicije postavitve stavbne fizične infrastrukture. Po navedbah oz. ocenah A1 Slovenija bi v tem trenutku strošek izgradnje lastne stavbne fizične infrastrukture v predmetnih stavbah znašal približno [REDACTED] EUR na naslov, kar torej ob upoštevanju, da je v stavbi [REDACTED] EUR na enoto (stanovanje). Po drugi strani je T-2 strošek izgradnje fizične infrastrukture izkazal s predložitvijo konkretnega obračuna gradbenih del, na podlagi katerega je agencija ugotovila, da znaša vrednost investicije na posamezno stanovanje [REDACTED] EUR brez DDV⁶. Pri izračunu je T-2 upošteval oz. v ceno vključil: i) pridobitev služnosti in soglasij, ii) izdelavo projektne dokumentacije – projekt za izvedbo (PZI) in projekt izvedenih del (PID) ter iii) strošek postavitve notranjih inštalacij (delo in material) – montaža in dobava cevi za preboje med etažami, montaža in dobava PVC kanalov. Vse navedene postavke so ključne za postavitev stavbne fizične infrastrukture, do katere je A1 Slovenija tudi dobil dostop (skladno s 1. točko izreka te odločbe), zato agencija ocenjuje, da jih je T-2 upravičeno in utemeljeno vključil v svojo stroškovno kalkulacijo. Te aktivnosti (postavke) bi namreč moral izvesti tudi A1 Slovenija, če bi v predmetnih stavbah sam vzpostavljala svojo lastno stavbno fizično infrastrukturo. Iz predloženega konkretnega obračuna gradbenih del T-2 je razvidno, da v ceno oziroma vrednost investicije ni vključeno redno vzdrževanje teh sredstev.

Glede na to, da sta vrednosti investicij strank med seboj primerljivi, saj so odstopanja med izračunoma obeh strank le [REDACTED] EUR oziroma manj kot 1 %, je agencija tako sledila stroškovnim kalkulacijam T-2 ter je štela, da je vrednost investicije v stavbno fizično infrastrukturo s predložitvijo obračuna izkazal. Ravno dejstvo, da je vrednost investicije strank postopka zelo podoben, namreč kaže na to, da je višina izkazanega stroška T-2 realna na trgu. Pričakovano sicer je, da vrednost investicije za izgradnjo stavbne fizične infrastrukture vseh operaterjev ne bo povsem identičen, saj je odvisen od različnih okoliščin (kot so npr. dostop do materiala po različnih cenah, različni podizvajalci...). Pri določanju cene je primarno treba izhajati iz vrednosti investicije lastnika stavbne fizične infrastrukture (saj se v sporu odloča o dostopu do njegove stavbne fizične infrastrukture), vendar pa je treba njegovo stroškovno kalkulacijo ustrezno preveriti. Agencija na tem mestu pojasnjuje, da bi v primeru, da bi stroški občutno odstopali od drugih cen na trgu, lahko upoštevala nižje stroške investicije, vendar v konkretnem primeru – glede na zgornjo ugotovitev, da se oceni obeh strank bistveno ne razlikujeta – ne dvomi, da gre za ceno (vrednost investicije), ki je primerljiva drugim cenam na trgu. Držijo sicer navedbe A1 Slovenija, da obračuna T-2 ni dobil na vpogled, ker ga je T-2 označil kot poslovno skrivnost, vendar pa je agencija A1 Slovenija seznanila s tem, kaj je v vrednost investicije vključeno in kolikšno ceno (polovico stroška investicije, povišano za WACC,

⁶ Agencija pri pregledu predloženega obračuna ugotovila, da je T-2 v stroške vključil tudi montažo enega kosa stenskega optičnega delilnika (omare dimenzije 57x45 cm), kar je iz seštevka vrednosti investicije izključila, saj omarice niso predmet dostopa skladno s 1. točko izreka te odločbe.

pomnoženo s številom enot) predlaga T-2, glede česar se je tudi imel možnost izreči. Agencija tako na podlagi vpogleda v obračun T-2 in glede na to, da operaterja podajata zelo podobno vrednost investicije na posamezno stanovanje v stavbah s 24 stanovanji, šteje za dokazano, da znaša vrednost investicije na posamezno stanovanje [REDACTED] EUR brez DDV. V nadaljevanju je tako treba določiti le še način izračuna pravične in sorazmerne cene za dostop.

V primeru, da bi A1 Slovenija moral postaviti svojo lastno stavbno fizično infrastrukturo, bi moral plačati celotno vrednost investicije, ne glede na to, koliko naročnikov bi nato dejansko priključil na svoje omrežje. To je storil tudi T-2, ko je zgradil stavbno fizično infrastrukturo v večstanovanjskih stavbah na predmetnih naslovih, pri čemer njegova realizacija priključkov ni 100 % (na ogledu stavbne infrastrukture je bilo namreč ugotovljeno, da T-2 ni povezal vseh potencialnih naročnikov, temveč le del). Agencija meni, da ne bi bilo pošteno, če bi se cena za dostop do stavbne fizične infrastrukture določila tako kot predlaga A1 Slovenija – t. j. da bi plačal souporabo infrastrukture zgolj za uveliko posamičnega optičnega kabla za dostop do tistih naročnikov, s katerimi bo sklenil pogodbo. Tako kot je T-2 moral ob gradnji (v celoti) nositi vrednost investicije in prevzemati tveganje, da se posamezni naročniki na njegovo omrežje ne bodo priklopili, bi moral tudi A1 Slovenija sedaj, ko bo dostopal do te stavbne fizične infrastrukture T-2, prevzeti določen delež tega tveganja. Glede na to, da sta stranki postopka druga drugi predstavljata konkurenčno podjetje, ne bi bilo pravično, da bi A1 Slovenija dostop do stavbne fizične infrastrukture dobil pod boljšimi pogoji kot T-2, torej da bi nadomestilo plačal zgolj glede na realizirane priključke. S tem bi plačal bistveno manj kot je plačal T-2 in ne bi nosil nobenega tveganja. Kot že navedeno, je A1 Slovenija v skladu s postavljenim zahtevkom s to odločbo dobil dostop do prebojev med nadstropji in do horizontalnih in vertikalnih PVC kanalov v takem obsegu, da bo lahko dejansko povezal vse potencialne naročnike na predmetnih naslovih. S tega vidika je A1 Slovenija torej izenačen s T-2 in je zato po mnenju agencije tak način zaračunavanja souporabe stavbne fizične infrastrukture (t. j. da se zaračuna dostop do vseh potencialnih naročnikov (priključkov) in ne le dostop do realiziranih priključkov) bolj pošten.

Določitev cene na način, da A1 Slovenija plača polovico vrednosti investicije, je po ugotovitvah agencije primerno in pošteno, saj bo A1 Slovenija skladno s 1. točko izreka te odločbe dobil dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 na tak način, da jo bo lahko uporabljal v celoti (preboji in PVC kanali) in bo z njo razpolagal tako, da bo lahko v vsakem trenutku na svoje omrežje povezal novega potencialnega naročnika. Z vidika možnosti povezave novih naročnikov bo torej imel A1 Slovenija enakovreden položaj kot T-2, ki je lastnik te infrastrukture. Stavbno fizično infrastrukturo T-2 bo A1 Slovenija namreč lahko uporabljal na enak način kot T-2. S tega vidika ne bi bilo pošteno, da bi se na A1 Slovenija preneslo manjši delež vrednosti investicije. A1 Slovenija bo tako prihranil polovico vrednosti investicije – če bi sam gradil, bi namreč plačal ceno celotne investicije (kot je sam navedel cca. [REDACTED] stanovanji). Poleg tega pa je tudi vprašanje, če bi dejansko lahko pridobil soglasja lastnikov v posameznih stavbah in infrastrukturi niti ne bi mogel postaviti.

Agencija je tudi določila, da bo A1 Slovenija svoj delež investicije plačal v celoti pred začetkom del. Navedeno je primerno iz razloga, da bo dobil dostop do stavbne fizične infrastrukture na posameznem naslovu za nedoločen čas, t. j. za čas življenjske dobe predmetne stavbne fizične

infrastrukture. Posledično se torej ne da preračunati zneskov mesečnih plačil, ker se obdobja najema ne more določiti. Poleg tega je naveden način plačila smiseln tudi glede na to, da je tudi T-2 moral za izgradnjo svoje stavbne fizične infrastrukture plačati v enkratnem znesku. Računovodsko pa je vrednost sredstev nato lahko razmejil na več let, kar bo lahko storil tudi A1 Slovenija. Tudi v primeru samostojne gradnje bi A1 Slovenija moral nositi celotno vrednost investicije na začetku, zato je naveden način plačila primeren tudi v primeru predmetnega dostopa. Poleg tega je A1 Slovenija dobil dostop za čas življenjske dobe te infrastrukture, enako kot če bi infrastrukturo zgradil sam. Dokler bo torej T-2 svojo stavbno fizično infrastrukturo uporabljal (oz. dokler bo le-ta obstajala), jo bo na podlagi te odločbe lahko uporabljal tudi A1 Slovenija.

Da A1 Slovenija plača polovico vrednosti investicije, je v konkretnem primeru ustrezno ne glede na prisotnost Telekom Slovenije na nekaterih naslovih, saj iz zapisnika o ogledu z dne 17. 1. 2020 izhaja, da je Telekom Slovenije izvedel svoje preboje med etažami in zmanjšuje le kapacitete PVC kanalov T-2, te kapacitete pa so – kot že pojasnjeno zgoraj – zadostne in ne predstavljajo ozkih grl. Do prebojev bo na podlagi te odločbe dobil dostop zgolj A1 Slovenija, ki bo na tej podlagi lahko povezal vse potencialne naročnike v stavbah. Agencija posledično kot nepotreben zavrača dokazni predlog A1 Slovenija, da se zaradi zagotavljanja nediskriminacije vpogleda v pogodbo, ki jo ima T-2 sklenjeno s Telekomom Slovenije in se preveri cena, po kateri dostopa do infrastrukture T-2. Položaj A1 Slovenija in Telekom Slovenije namreč ni primerljiv, ker Telekom Slovenije nima dostopa do prebojev T-2. Prav tako pa agencija zavrača dokazni predlog A1 Slovenija, da se pri določanju poštenih cenovnih pogojev preveri tržna cena takšne souporabe v primerljivih primerih, najmanj pri Telekomu Slovenije. Navedeno za odločitev v konkretnem primeru ni potrebno, saj je agencija glede na konkreten primer in upoštevajoč konkretno izkazano vrednost investicije določila način izračuna cene za dostop. Pri odločanju o ceni je namreč potrebno upoštevati dejansko stanje vsakega konkretnega primera, tako da se cen, ki se nanašajo na drugačne situacije, ne da primerjati in upoštevati v tem konkretnem primeru.

Glede pripomb A1 Slovenija, da bi se moralo pri določitvi cene upoštevati tudi morebitne bodoče iskalce dostopa, pa po ugotovitvah agencije za dodatnega operaterja v prebojih ni več prostora – T-2 je celo trdil, da je v stavbni fizični infrastrukturi prostor zgolj za dva operaterja in v prebojih, ki so (kot pojasnjeno) ozko grlo, to nedvomno drži. Dostopa v tem delu tako po izdaji predmetne odločbe T-2 ne bo mogel zagotoviti nobenemu operaterju več, saj bodo kapacitete v celoti zasedene.

V zvezi z navedbami A1 Slovenija, ki se nanašajo na amortizacijo, agencija pojasnjuje, da se cena določi na način, da se upošteva celotna vrednost investicije, če bi se stavbno fizično infrastrukturo gradilo v tem trenutku. Amortizacija je strošek, ki nastaja zaradi izrabe sredstev v določenem časovnem obdobju. Glede na to, da se upošteva, da se stavbna fizična infrastruktura gradi danes, se tako strošek amortizacije ne upošteva, saj strošek amortizacije še ni obračunan. Zato predlogu A1 Slovenija, da se upošteva tudi amortizacija, že iz tega razloga ni bilo mogoče slediti. Amortizacija pa tudi ne vpliva na višino enkratnega plačila kot ga je za plačilo dostopa do predmetne stavbne infrastrukture določila agencija.

Poleg tega bi bila vrednost sredstev po izteku amortizacijske dobe 0, kar vsekakor ne bi bilo sprejemljivo, saj se bo infrastruktura lahko še naprej uporabljala, čeprav bo (računovodsko) zamortizirana. V primeru da bi se amortizacija upoštevala, bi torej A1 Slovenija po izteku amortizacijske dobe infrastrukturo uporabljal brezplačno. T-2 je določen strošek izgradnje imel in prav tako bi ga imel A1 Slovenija, v primeru, da bi danes sam zgradil svojo stavbno fizično infrastrukturo. Poleg tega bo A1 Slovenija lahko v svojih poslovnih knjigah upošteval dobo uporabe sredstev, ko bo sredstva dejansko uporabljal, in bo vrednost uporabe stavbne fizične infrastrukture T-2 na predmetnih naslovih lahko razmejil na dobo več kot 15 let.

Nadalje se agencija opredeljuje glede predloga T-2, da se A1 Slovenija cena investicije na stanovanje poveča za WACC za NGA omrežje (t. j. v višini 9,66 %).⁷ Pojasniti je potrebno, da tudi, če bi A1 Slovenija gradil svojo lastno stavbno fizično infrastrukturo, bi od tega lastniki oz. vlagatelji pričakovali donos na vložena sredstva. Poštena cena mora tako vsebovati WACC glede na to, da se od vrednosti investicije dobi in pričakuje nek donos. Tako kot že predhodno pojasnjeno, se pri določitvi cene ne upošteva knjigovodske vrednosti konkretne stavbne fizične infrastrukture, ampak vrednost investicije, če bi tovrstno infrastrukturo zgradili danes. To pomeni, da se WACC aplicira na celotno vrednost te investicije (v vrednost investicije pa se vključijo tudi stroški dela povezani z izgradnjo) – glede na to, da bo A1 Slovenija plačal zgolj polovico vrednosti investicije, pomeni, da bo plačal tudi polovico vrednosti pričakovanega donosa (WACC). Kot že pojasnjeno pa v vrednost investicije ni vključen strošek vzdrževanja stavbne fizične infrastrukture. Glede primerne višine WACC-a agencija pojasnjuje, da je WACC za NGA omrežje (9,66 %) primeren, ker v stavbno fizično infrastrukturo napelje optična vlakna, ki predstavljajo novo tehnologijo, ki zagotavlja storitve z visokimi hitrosti širokopasovnega dostopa do končnih uporabnikov.

Agencija je z vpogledom v Portal prostor Geodetske uprave Republike Slovenije ugotovila, da je število stanovanj v stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126 različno (od 39 do 48 v posamezni stavbi). Ceno za dostop do stavbne fizične infrastrukture je bilo tako treba računati na enoto (stanovanje) in ne na stavbo. Iz tega razloga je določila, da cena dostopa do stavbne fizične infrastrukture iz 1. točke izreka te odločbe na vsakem naslovu znaša [redacted] EUR brez DDV na posamezno enoto (stanovanje), pri čemer je A1 Slovenija dostop do stavbne fizične infrastrukture dolžan plačati za vse enote na posameznem naslovu.

Agencija je tako pri določitvi načina cene za dostop na posameznem naslovu sledila predlogu T-2, in sicer se ceno izračuna po sledeči formuli:

(polovica vrednosti investicije + WACC) x število vseh stanovanj na posameznem naslovu,

kar znaša [redacted] EUR brez DDV pomnoženo s številom vseh stanovanj, ki se nahajajo na posameznem naslovu.

⁷ NGA pomeni Next Generation Access Networks oz. dostopovna omrežja naslednje generacije, med katera sodijo tudi optična dostopovna omrežja. T-2 je predlagal WACC za NGA omrežja, ki ga je agencija junija 2018 objavila v Metodologiji in izračunu tehtanega povprečja stroškov kapitala (WACC) za cenovno regulacijo elektronskih komunikacij.

Na ta način se zagotovi, da bo A1 Slovenija plačal ceno glede na število enot (stanovanj) na posameznem naslovu. To pomeni, da bo cena na posameznem naslovu (torej za dostop do stavbne fizične infrastrukture, ki povezuje posamezne dele stavb z istim naslovom) odvisna od števila stanovanj na naslovu. Cena pa ni odvisna od tega, koliko priključkov bo A1 Slovenija na posameznem naslovu dejansko realiziral, t. j. od tega koliko stanovanj bo povezal s svojim omrežjem. Navedeno – kot je podrobneje pojasnjeno zgoraj (str. 20) – ne bi bilo pošteno.

Navedena cena velja za čas obratovanja komunikacijskega omrežja v lasti T-2 na posameznem naslovu. A1 Slovenija mora plačati T-2 za dostop do stavbne fizične infrastrukture v enkratnem znesku pred začetkom del.

Glede na navedeno je agencija odločila tako kot izhaja iz 3. točke izreka te odločbe.

K 4. točki izreka:

Obe stranki sta v postopku priglasili stroške pravnega zastopanja.

V predmetnem postopku reševanja spora je A1 Slovenija zoper T-2 uveljavljal tri zahtevke, in sicer i) zahtevek na dostop do infrastrukture izven stavb (93. člen ZEKom-1) ter podredno za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken, ii) zahtevek za dostop do stavbne fizične infrastrukture (91a. člen ZEKom-1) in iii) zahtevek za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken v stavbni fizični infrastrukturi (93a. člen ZEKom-1). Slednjega je A1 sprva uveljavljal kot podredni zahtevek k zahtevku za dostop do stavbne fizične infrastrukture, z vlogo z dne 10. 8. 2020 pa ga je postavil kot samostojen zahtevek.

Agencija je o zahtevku na dostop do infrastrukture izven stavb in njegovem podrednem zahtevku za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken odločila z delno odločbo št. 38261-7/2018/71 z dne 14. 11. 2019, kjer je zahtevek A1 Slovenija zavrnila. O delu zahtevka za dostop do stavbne fizične infrastrukture je agencija izdala sklep št. 38261-7/2018/104 z dne 13. 3. 2020, s katerim je postopek reševanja spora na večstanovanjskih stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 4-6, 8-10, 12-14, 16-18, 24-26, 32-34, 36-38, 40-42, 48-50, 52-54, 56-58, 60-62, 68-70, 72-74, 76-78, 80-82, 84-86, 92-94, 88-90, 100-102, 104-106, 112-114, 108-110, 116-118, 120-122, 128-130, 132-134 in 136-138, ustavila zaradi umika zahtevka A1 Slovenija na predmetnih lokacijah. O preostanku zahtevka za dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 je agencija odločila s predmetno odločbo, in sicer je ugodila zahtevku A1 Slovenija in naložila T-2, da A1 Slovenija omogoči dostop do svoje stavbne fizične infrastrukture, ki se nahaja v večstanovanjskih stavbah na naslovih Ulica bratov Učakar 20-22, 28-30, 44-46, 64-66, 96-98 in 124-126, zahtevek za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken T-2 pa je zavrnila. Agencija je tako v 3. točki izreka delne odločbe št. 38261-7/2018/71 kot tudi v 2. točki izreka sklepa št. 38261-7/2018/104 odločila, da bo o stroških odločeno ob končni odločitvi. Ker je z izdajo predmetne odločbe odločeno o vseh zahtevkih A1 Slovenija, je treba odločiti tudi o stroških celotnega postopka.

ZEKom-1 v XV. poglavju, kjer je urejeno reševanje sporov, posebnih pravil o povrnitvi stroškov ne določa. V postopkih reševanja sporov tako agencija v skladu z določbo 3. odstavka 218. člena ZEKom-1 uporablja določbe ZUP. Po določbi prvega odstavka 113. člena ZUP so v upravnem postopku

predmet povrnitve le tisti stroški, ki so nastali organu ali stranki med postopkom ali zaradi postopka, pri čemer zakon primeroma našteva, da gre za potne stroške uradnih oseb, izdatke za priče, izvedence, tolmače, ogled, pravno zastopanje, oglase, prihod, izgubo dohodka, strokovno pomoč, odškodnina za škodo, ki nastane pri ogledu (t. i. posebni stroški). Dalje pa ZUP v 114. členu določa, da so v primeru, ko je v postopku udeleženih več strank z nasprotujočimi si interesi, stroške dolžna kriti stranka, ki je povzročila postopek pa se je ta končal v njeno škodo. V konkretnem postopku gre za spor med dvema operaterjema, ki se po svojem ustroju približuje pravnemu postopku⁸, zato je treba določbo 114. člena ZUP uporabiti na način, da stranka, ki v postopku reševanja spora ni uspela, nasprotni stranki povrne njene stroške. Če je v takem primeru katera od strank deloma zmagala s svojim zahtevkom, trpi del stroškov v sorazmerju s tistim delom svojega zahtevka, s katerim ni zmagala.

A1 Slovenija je uspel z zahtevkom za dostop do stavbne fizične infrastrukture. S svojim zahtevkom za dostop do infrastrukture izven stavb in podredno za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken, o katerih je bilo odločeno z odločbo št. 38261-7/2018/71 z dne 14. 11. 2019, in z zahtevkom o dostopu do neuporabljenih optičnih vlaken v stavbni fizični infrastrukturi, o katerem je odločeno v drugi točki izreka te odločbe, pa ni uspel in se je torej postopek v tem delu končal v njegovo škodo. Za primer, ko v postopku nastopata stranki z nasprotujočimi si interesi, pa stranka, ki je začela postopek, s svojimi zahtevki ne uspe, ZUP v 1. odstavku 114. člena določa, da mora nositi stroške postopka.

Glede na navedeno torej A1 Slovenija v tem postopku ni uspel z dvema svojima zahtevkoma, z enim zahtevkom pa je uspel. A1 Slovenija je torej v sporu deloma zmagal, zato mora ob uporabi 1. odstavka 114. člena ZUP trpeti stroške v sorazmerju s tistim delom, v katerem v sporu ni uspel – t. j. trpeti mora 2/3 (66,66 %) stroškov T-2. Po drugi strani pa je T-2 v postopku uspel v 2/3 in mora torej A1 Slovenija povrniti 1/3 (33,33 %) njegovih stroškov.

Pri odločitvi o višini stroškov se je agencija oprla na 14. člen Pravilnika o stroških v upravnem postopku (Uradni list RS, št. 86/05) in na Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/15, 28/18, 22/19).

Obe stranki sta priglasili stroške odvetniških storitev in materialnih stroškov, povečano za 22% davek na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV). Agencija ugotavlja, da je v Odvetniški tarifi (Tarifna številka 28), ki se nanaša na upravni postopek, določeno, da se vloga, s katero se uvaja upravni postopek in odgovor na to vlogo v neocenljivih zadevah ovrednoti z 200 točkami (1. točka te tarifne številke). V navedeni zadevi se vrednosti ne da oceniti, zato je potrebno za to vlogo določiti vrednost 200 točk. Posledično je v skladu s 2. točko navedene tarifne številke vrednost prve obrazložene vloge 200 točk, druge in nadaljnje obrazložene vloge pa 100 točk (50% iz 1. točke te tarifne številke). V skladu s 4. točko te tarifne številke se za prvi narok določi vrednost 200 točk, za drugi in nadaljnji narok pa 100 točk. Za druge vloge se določi 25% iz 1. točke te tarifne številke, kar znaša 50 točk.

⁸ Operaterja v medoperaterskem sporu sta si prirejena in imata v skladu z določbami ZEKom-1 možnost sprožiti postopek reševanja medoperaterskega spora, pri čemer lahko vsak izmed njiju nastopa tako v vlogi aktivno kot tudi pasivno legitimirane stranke ta njun položaj je tako podoben položaju strank v pravnem postopku.

Stroški A1 Slovenija:

A1 Slovenija je priglasil naslednje stroške: za prvo obrazloženo vlogo z dne 22. 1. 2019 200 točk, za 10 obrazloženih vlog (z dne 6. 3. 2019, 16. 5. 2019, 5. 6. 2019, 19. 8. 2019, 9. 7. 2020, 10. 8. 2020, 21. 8. 2020, 22. 9. 2020, 5. 11. 2020 in 11. 1. 2021), pri čemer je za vsako vlogo priglasil 200 točk. Agencija ugotavlja, da A1 Slovenija za 10 obrazloženih vlog ni pravilno uporabil Tarife, saj gre pri teh vlogah za drugo in nadaljnje obrazložene vloge, za katere se skladno z drugo alinejo 2. točke Tarifne številke 28 prizna 100 točk. Poleg tega se A1 Slovenija prizna tudi povrnitev stroškov za naroke za ustno obravnavo, in sicer 200 točk za prvi narok z dne 23. 1. 2019, ter po 100 točk za nadaljnje naroke (13. 2. 2019, 21. 5. 2019, 17. 1. 2020 in 9. 7. 2020).

A1 Slovenija je priglasil tudi 2 odstotka materialnih stroškov od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 odstotek nad 1000 točk. V 11. členu Odvetniške tarife je določeno, da odvetnik obračuna izdatke za stranko in druge izdatke v dejanski višini ali v pavšalnem znesku v višini 2 odstotkov od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk, v zadevah, v katerih vrednost storitve presega 1.000 točk, pa še 1 odstotek od presežka nad 1.000 točk. Posledično se A1 Slovenija priznajo materialni stroški v višini 2 odstotkov od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 odstotek nad 1000 točk.

Poleg tega je A1 Slovenija priglasil tudi upravne takse po odmeri upravnega organa. V zvezi s tem agencija pojasnjuje, da ne zaračunava upravnih taks, saj se za izvajanje javnih pooblastil ne financira iz proračunskih sredstev, torej ne izpolnjuje pogoja, ki ga za zaračunavanje upravnih taks določa drugi odstavek 2. člena Zakona o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 106/10 – uradno prečiščeno besedilo, 14/15 – ZUUJFO, 84/15 – ZZelP-J, 32/16, 30/18 – ZKZaš in 189/20 – ZFRO).

V skladu z 2. členom Odvetniške tarife so odvetniški stroški skupna cena odvetniških storitev in izdatkov, ki so potrebni za izvršitev dela, povečani za DDV v primeru, ko je odvetnik davčni zavezanec v Republiki Sloveniji. Agencija je ugotovila, da je pooblaščenec A1 Slovenija zavezanec za DDV (v kar se je agencija prepričala z vpogledom v izpis iz poslovnega registra in vpogledom v seznam davčnih zavezancev na spletni strani FURS).

Glede na navedeno je priznane odvetniške stroške potrebno ovrednotiti s 1800 točkami, materialnimi stroški v višini 2 % od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 % nad 1000 točk, povečano za 22 % DDV, kar pri trenutni vrednosti točke 0,6 EUR skupaj znaša 1.338,10 EUR.

Stroški T-2:

T-2 je priglasil naslednje stroške: za odgovor na predlog za rešitev spora in za prvo pripravljalo vlogo z dne 7. 2. 2019 po 200 točk, za 10 obrazloženih vlog – od druge do enajste (z dne 5. 4. 2019, 21. 5. 2019, 5. 6. 2019, 25. 7. 2019, 12. 3. 2020, 20. 7. 2020, 11. 9. 2020, 15. 10. 2020, 17. 12. 2020, 29. 3. 2021), pri čemer je za vsako vlogo priglasil 100 točk. Navedeno se T-2 prizna (Tarifna številka 28). Zahteval je tudi po 50 točk za sporočila organu (z dne 15. 1. 2019, 5. 7. 2019, 15. 7. 2019, 13. 12. 2019, 15. 1. 2020, 15. 10. 2020, 5. 10. 2020 in 23. 12. 2020), in 100 točk za Odgovor na poziv in predlog za vročitev vloge z dne 14. 2. 2020. Vsi navedeni stroški se T-2 priznajo, le pri zadnjem dokumentu je napačno zahteval 100 točk, saj gre za drugo vlogo, za katero se skladno s 3. točko tarifne št. 28 določi

25% iz 1. točke te tarifne številke, kar znaša 50 točk. T-2 se torej prizna stroške 9 drugih vlog (skupno 450 točk). T-2 je zahteval tudi povrnitev stroškov za naroke za ustno obravnavo z dne 23. 1. 2019, 13. 2. 2019, 21. 5. 2019, 17. 1. 2020 in 9. 7. 2020, in sicer po 200 točk na narok. V zvezi s tem agencija pojasnjuje, da se skladno z prvo alinejo 2. točke Tarifne številke 28, za prvi narok prizna 200 točk, skladno z drugo alinejo iste točke pa za vse nadaljnje naroke prizna 100 točk. T-2 se torej prizna 200 točk le za prvi narok. Poleg tega je zahteval T-2 tudi urnino. T-2 se prizna po 150 točk urnine za 4 naroke in 100 točk za en narok, saj je to glede na trajanje narokov skladno s 6. členom Odvetniške tarife, ki določa, da gre odvetniku za porabljeni čas zlasti med zastopanjem na narokih, ogledih in drugih sorodnih storitvah vselej poleg plačila za zastopanje, določenega v tarifnih številkah posebnega dela, za vsake začete nadaljnje pol ure nad eno uro tudi urnina v višini 50 točk, vendar za vsakokratno zastopanje največ do višine postavke, ki je v tarifnih številkah posebnega dela določena za prvo tovrstno zastopanje. Agencija T-2 ne prizna stroškov prošenj za podaljšanje roka (z dne 13. 3. 2019, 4. 7. 2019, 8. 1. 2020, 1. 9. 2020 in 28. 9. 2020) in prošnje za preložitev naroka z dne 18. 4. 2019, saj so ti stroški nastali zaradi razgovorov, ki so se primerili T-2 (3. odstavek 113. člena ZUP).

T-2 je priglasil tudi 2 odstotka materialnih stroškov od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 odstotek nad 1000 točk. V 11. členu Odvetniške tarife je določeno, da odvetnik obračuna izdatke za stranko in druge izdatke v dejanski višini ali v pavšalnem znesku v višini 2 odstotkov od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk, v zadevah, v katerih vrednost storitve presega 1.000 točk, pa še 1 odstotek od presežka nad 1.000 točk. Posledično se T-2 priznajo materialni stroški v višini 2 odstotkov od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 odstotek nad 1000 točk.

V skladu z 2. členom Odvetniške tarife so odvetniški stroški skupna cena odvetniških storitev in izdatkov, ki so potrebni za izvršitev dela, povečani za DDV v primeru, ko je odvetnik davčni zavezanec v Republiki Sloveniji. Agencija je ugotovila, da je pooblaščenec T-2 zavezanec za DDV (v kar se je agencija prepričala z vpogledom v izpis iz poslovnega registra in vpogledom v seznam davčnih zavezancev na spletni strani FURS).

Glede na navedeno je priznane odvetniške stroške potrebno ovrednotiti s 3150 točkami, materialnimi stroški v višini 2 % od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 % nad 1000 točk, povečano za 22 % DDV, kar pri trenutni vrednosti točke 0,6 EUR skupaj znaša 2.336,18 EUR.

Stroški postopka:

V tem postopku stroški A1 Slovenija znašajo 1.338,10 EUR, stroški T-2 pa 2.336,18 EUR.

Ob upoštevanju uspeha v postopku (ki je 33,33 %), je torej A1 Slovenija upravičen do povračila stroškov v višini 446,03 EUR. Glede na svoj večji uspeh (ki je 66,66 %) pa je T-2 upravičen do povračila stroškov v višini 1.557,45 EUR. Po medsebojnem pobotanju stroškov je A1 Slovenija tako dolžan povrniti T-2 znesek 1.111,42 EUR, in sicer v 15 dneh po vročitvi odločbe, po poteku paricijskega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do dneva plačila, kot izhaja iz 4. točke izreka te odločbe.

V skladu s tretjim odstavkom 191. člena ZEKom-1 je ta odločba dokončna.

AKOS

Pouk o pravnem sredstvu

Zoper to odločbo je v skladu s 192. členom Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 109/2012, 110/2013, 40/2014-ZIN-B, 54/2014 - Odl.US, 81/2015, 40/2017 in 30/2019 - odl. US) mogoče sprožiti upravni spor v roku 30 dni od njene vročitve. Upravni spor se sproži s tožbo, ki se v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke skupaj z izvodi izpodbijanega upravnega akta, v prepisu ali kopiji, vloži pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana.

Postopek vodila:

Špela Čerin

Področna podsekretarka

Mark Pohar

Vodja sektorja II

Vročiti:

-
-

